

ALSOF IK NOOIT HEB BESTAAN

Johnny Bollé

Uitgeverij LetterRijn, Leidschendam, Nederland

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Eerste druk, april 2023

© 2023 Johnny Bollé

Auteur: Johnny Bollé

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Coverfoto: Shutterstock

Coverontwerp: Danny Dirix

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931927-2-0

Want het regent alle dagen
En ik zie geen hand voor ogen
Jij en ik toch samen?
Dat zou altijd zo zijn
Hier in de diepte hoor ik steeds maar weer je naam
Ik zit diep en ik wil jou niet laten gaan

De Diepte – S10

LANA

‘Verdomme!’ Woest sla ik met mijn vuist op de kaptafel. De antieke spiegel trilt na en vervormt mijn reflectie. ‘Ik haat dat kreng, ik wilde dat ik haar nooit meer hoefde te zien. Ze moet dood. D.O.O.D.’

Een vlekkerige huid, bloeddoorlopen ogen en gebarsten lippen alsof ik een hele dag door de woestijn heb gelopen; ik walg van mijn nijdige spiegelbeeld. Met mijn afgekloven nagels trek ik strepen over mijn gezicht. Mijn wangen en mijn voorhoofd gloeien, net of ik met mijn hoofd een uur lang in een oven heb gezeten.

Het is allemaal haar schuld, zij heeft me hiertoe gedwongen. Met haar liefvallige gezichtje, haar onschuldige glimlach waarmee ze iedereen om haar vinger windt, dat belachelijk vrolijke karakter waar iedereen zo van houdt. Als zij in de buurt is, word ik genegeerd en verdwijn ik als vanzelf naar de achtergrond. Alsof ik op haar concert het voorprogramma ben waarin niemand is geïnteresseerd. De gedachte dat ik haar gebruik als een excuus voor mijn zwakte, dat zij niets heeft te maken met mijn problemen, verdring ik zodra die de kop opsteekt.

Mijn hele lijf tintelt, ik kan niet stoppen met krabben. Gelukkig duurt het niet lang meer, de krioelende mierenkolonie onder mijn huid zal zo meteen stoppen met marcheren. Als ze weg zijn en de hitte uit mijn aders is verdwenen, wordt mijn lichaam slap en mijn geest troebel. Dan verdwijnt alles rondom mij en ga ik naar de plek waar alles perfect is. Mijn hemel. Mijn privéparadijs. Tot het zover is, overheersen niet alleen mijn haatgevoelens maar is er ook paniek. Tot dan ben ik bang dat het zal mislopen en dat ik niet meer wakker zal worden. De muren van dit groezelige kraakpand komen op me af. De geur van urine, van kots en zweet doet me kokhalzen. Ik walg van mezelf omdat ik niet sterker ben en dat ik het zover heb laten komen. Ik stel iedereen teleur en mezelf nog het meest.

Mijn blik verzacht, een aangename gewaarwording trekt door mijn lichaam en verdooft mijn haat- en angstgevoelens. Er is geen weg terug. Ik voel me lichter worden, de zwaartekracht heeft op mij geen invloed meer. Onzichtbare handen tillen me uit de stoel en laten me zweven.

Het wordt ijl in mijn hoofd. Ik moet zo snel mogelijk naar de matras in de hoek van de kamer voordat het te laat is. Voordat ik te loom ben om te bewegen. Ik wil echter niet voordat ik mijn ware ik heb gezien.

‘Spiegeltje, spiegeltje, laat me zien hoe mooi ik ben. Vertel me waarom dit kloteleven zo moeilijk is.’

Ik staar naar mijn spiegelbeeld. Mijn oogleden voelen loodzwaar, ik verbied ze om dicht te vallen. Ach, het heeft toch allemaal geen zin. Het leven. Uiteindelijk maakt het niets uit; zodra je wordt geboren, begint het aftellen naar het einde.

Eindelijk, daar is ze. *Lana*.

De perkamenten huid is weg, in de plaats daarvan bolle wangen, blakend van gezondheid. Met mijn rood gestifte lippen voel ik me sensueel. Mijn duffe donkerbruine haren krijgen een prachtige gloed. Zo wil ik voor altijd zijn.

De stoel klettert op de houten vloer wanneer ik wankelend opsta. De spuit met de scherpe naald valt van de kaptafel en blijft in de planken steken. Ik zak door mijn benen. De hoek van de kamer lijkt plots mijlenver weg; hoe dichter ik ernaartoe kruip hoe groter de afstand wordt.

Uitgeput val ik naast Devon op de matras. Het vieze onderbed, waarop ik in ruil voor een *shot* zonet mijn lichaam aan hem heb gegeven, is bezaaid met rozenblaadjes. De heerlijke roes in mijn hoofd maakt me gelukkig. De wereld ziet er zoveel beter uit nu ik op een roze wolk verder drijf. Ik kijk opzij, het kwijl in Devons warrige baard is verdwenen. De vlekken op zijn sweater en onderbroek zijn weg. Zijn penetrante zweetgeur heeft plaatsgemaakt voor een heerlijk parfum. Het doet me denken aan papa, lang geleden, toen hij me nog kon uitstaan. Ik ontsnap voor enkele uren aan mezelf en mijn moorddadige gedachten.

De heroïne doet haar werk.

WOLF

Het onweerlegbare bewijs brandt als een bijtend zuur in mijn vingers. Net zoals de maan niet kan ontsnappen aan de zwaartekracht van de aarde, kan ik mijn blik er niet van afwenden. Ik knipper een paar keer en als ik mijn ogen weer open, is het er nog steeds. Dat betekent dat het geen zinsbegoocheling is, het is echt en het overkomt mij.

Mijn keel lijkt dichtgesnoerd, mijn mond droog. Het vuur dat mijn woede aanwakkert, wordt steeds feller. Diep in mijn binnenste schreeuw ik het uit, het voelt alsof mijn hoofd elk moment uit elkaar kan spatzen. Mijn jarenlange vermoeden was juist. Waarom doet het dan zoveel pijn? Hoe kon ze dit al die tijd voor me verborgen houden?

Ze heeft me tot diep in mijn binnenste gekrenkt. Hiervoor zal ze boeten, met gelijke munt zal ik haar betalen. Ik ga haar ontnemen wat haar het liefste is. Dan pas staan we weer quitte.

1

GABRIËL HEDEN

‘Zo, Gabriël, daar ga je dan.’
Gabriël schudt de stevige hand van Bernard. Wanneer hij die loslaat en de oude koffer van de grond pakt, voelt hij zich net zo verloren als op zijn eerste schooldag. Toen zijn moeder zijn hand uit de hare losmaakte, rolden er bittere tranen over zijn wangen. Hij verdringt die gedachte, dat bange jongetje is hij al lang niet meer en wil hij nooit meer zijn.

Bernard maakt de sleutelbos los van zijn riem. Hij maakt zijn rug breder en gaat tussen Gabriël en de deur staan voordat hij de drie sloten opent. Alsof hij hem nog één keer duidelijk wil maken dat, aan deze kant van de poort, niet Gabriël maar hij de regels bepaalt.

‘Het ga je goed. Zorg ervoor dat ik je hier nooit meer terugzie.’ Zijn stem klinkt streng, zijn blik is triest.

‘Je zal me hier nooit meer zien, daar kan je van op aan.’

‘Zo wil ik het horen.’ Bernards grijze ogen worden vochtig.

‘Dank je wel voor alles wat je voor mij hebt gedaan.’

‘Ach.’ Hij wuift de woorden weg en rommelt Gabriëls bruine haren door elkaar.

De houten deur piept als deze openzwaait. Zodra Gabriël op de stoep staat, overvalt hem het benauwde gevoel dat hij er alleen voor staat.

Het boeit niemand dat ik besta.

Bernard lijkt zijn gedachten te lezen en kijkt om zich heen. ‘Is er echt niemand die op jou wacht? Kan je bij niemand terecht?’

Gabriël schudt het hoofd. Zijn ouders zijn al lang dood en de weinige vrienden die hij had, willen niets meer met hem te maken hebben.

‘Ga je het redden? Heb je een idee hoe je het gaat aanpakken?’

‘Om mij hoeft je je geen zorgen te maken, ik sta mijn mannetje wel,’ bluft Gabriël.

‘Als er iets is wat ik voor je kan doen, je weet me te vinden.’

‘Ik heb geen hulp nodig.’ Gabriël kijkt naar de hand op zijn schouder.

Ik zal hem missen.

‘Ik meen het, Gabriël. Jij bent de slechtste niet en ik wil dat het vanaf nu goed met je gaat. Laat me je adres weten zodra je een plek hebt gevonden. Je hebt mijn telefoonnummer.’

‘Dat heb ik, dankjewel. Voor alles.’ Gabriël had zich voorgenomen om contact te houden met de enige persoon waarmee hij een band had.

‘Blijf op het rechte pad, jongen.’

Daar ben ik nooit van afgeweken. Ik deed wat ik moest doen.

Met een stevige pas steekt Gabriël de straat over en zonder echt te weten waarnaartoe, loopt hij naar links. Achter hem wordt de rode deur gesloten. Bij elke stap die hij zet, klinkt het gerammel van Bernards sleutelbos verder weg.

Eindelijk vrij. Waarom voelt het dan niet zo?

Hoe verder hij zich van de gevangenis in de Begijnenstraat verwijderd, hoe benauwder hij het krijgt. De gebouwen komen op hem af, alsof ze hem opnieuw achter de muur willen drijven. Is het een gevoel of staart elke voorbijganger hem aan? Weten ze dat hij na twintig jaar gevangenis weer op vrije voeten is? Dat hij zijn straf heeft uitgezeten, dat het echter niets aan het verleden verandert. Het lijkt of ze hem willen laten weten dat een mens nooit echt verandert. Eens een moordenaar, altijd een moordenaar.

Hij steekt twee vingers tussen de kraag van zijn overhemd in de hoop makkelijker te kunnen ademen. Het beklemmende gevoel trekt pas weg nadat hij de twee bovenste knopen heeft geopend. Het overhemd zit te strak rond zijn lichaam. Bernard gaf zijn vrouw de opdracht om het te kopen. Gabriël was hem bijzonder dankbaar, ook al kon het kleinste kind zien dat het een maat te klein was. Waarschijnlijk ziet Bernard hem nog steeds als de tengere negentienjarige knaap en niet als de geblokte man die hij werd dankzij de dagelijkse krachttraining. Wat moest hij anders met zijn tijd?

Met de andere gedetineerden was Bernard nooit erg begaan, Gabriël was de uitzondering. Vanaf de eerste dag van zijn gevangenschap leek het alsof hij de jonge delinquent in bescherming wilde nemen. In een trieste bui had Bernard Gabriël ooit verteld dat hij voor hem de zoon was die hij nooit had gehad en dat hij zich niet moest inlaten met zijn

medegevangenen. ‘Vertrouw niemand, zelfs niet de mensen die je het nauwst aan het hart liggen,’ had hij gezegd. ‘We dragen allemaal een masker.’

Het lawaai en de drukte in de binnenstad grijpen Gabriël bij de keel. Als een bang vogeltje kijkt hij om zich heen, hij had gedacht dat twintig jaar cel hem sterker zou hebben gemaakt. Alles ziet er anders uit, hij herkent zijn vertrouwde stad niet meer. Antwerpen heeft in de afgelopen twee decennia een metamorfose ondergaan. Gabriël had zich voorgenomen om op een terras een kop koffie te drinken zodra hij vrij zou zijn. Nu hij hier rondloopt, verlangt hij naar de rust van zijn cel, naar de boeken uit de bibliotheek, naar de kalme routine van het gevangenisleven, naar alles wat hem eerder zoveel angst inboezemde en in de afgelopen twintig jaren vertrouwd was geworden.

Bij de stadsschouwburg op het theaterplein blijft hij staan en dwingt zichzelf om te kalmeren.

Ik moet me organiseren, het plan volgen dat ik me heb voorgenomen en samen met mijn begeleider heb opgesteld.

Dankzij de klussen die hij deed toen hij binnen zat, heeft hij een beetje geld op een rekening kunnen sparen. Niet veel, genoeg om de eerste maanden door te komen. Hij moet snel werk vinden en een plek om te wonen. Ilse, zijn begeleidster Brug Binnen Buiten, gaf hem haar contactgegevens, maar hij wil het alleen kunnen. Nooit wil hij nog van iemand afhankelijk zijn.

In het Ibis hotel boekt hij de goedkoopste kamer voor één week, daarna zal hij wel zien. Wanneer hij de deur van de kamer achter zich sluit en op het bed gaat liggen, keert de rust in zijn hoofd terug. Het maakt hem niet uit dat het logement standaard is, hij geeft niet om luxe.

Als hij zijn ogen sluit, beeldt hij zich in dat hij tussen de veilige muren van zijn cel zit. Belachelijk, denkt hij. Hij opent ze snel en gaat rechtop zitten. Vanaf nu is dit de realiteit; werk zoeken en ergens een kamer huren.

Uit de achterzak van zijn jeans haalt hij het papiertje met het adres van de familie Van De Lanotte. Zodra hij alles op orde heeft, brengt hij een bezoek aan Olivia. Als hij tenminste zolang kan wachten.

2

OLIVIA HEDEN

‘**W**at een drukke dag. Ik ben kapot. Ga jij maar naar huis, Betty. Het is al kwart over negen. Ik sluit de winkel vandaag wel af.’

‘Ik heb nog nooit zo’n hectische avond meegemaakt. Het leek wel of heel Antwerpen en een deel van de Nederlanders vandaag in het winkelcentrum waren. En dat voor een vrijdagavond.’ Met de mouw van haar truitje veegt Betty over haar voorhoofd.

‘Ja, inderdaad. Rust goed uit. Ga nu, morgen staan wij er opnieuw alleen voor.’ Olivia geeft haar collega een zoen op de wang en gaat verder met het vouwen van de berg blouses waarvan de klanten per se een puinhoop wilden maken.

‘Ach, ik help je nog wel even.’ Betty zet haar handtas op de toonbank en neemt enkele hemdjes van de stapel.

‘Je bent een schatje. Als we voortmaken, zijn we binnen tien minuutjes klaar en kan ik de boel sluiten. Wat een leven, altijd werken,’ zucht Olivia.

Met de priemende blik waarmee ze iedereen lijkt te willen doorgronden, kijkt Betty haar aan. Betty is niet alleen Olivia’s collega, al jarenlang zijn ze ook bevriend.

‘Weet je wat ik niet begrijp,’ zegt Betty fel. ‘Ik begrijp niet waarom jij ooit je modellencarrière hebt opgegeven. Nu werk je in een winkel vol met lelijke blouses en affreuze broeken voor een hoop vervelende mensen die neerkijken op winkelpersoneel zoals wij.’

Olivia’s routine hapert even, ze laat een hemdje uit haar handen vallen.

‘Wat ben jij weer dramatisch en je overdrijft zoals gewoonlijk, je doet net alsof ik een topmodel ben geweest. Trouwens, wat is er mis met deze kledingzaak? We hebben toch een fijne baan.’

‘Fijn? Vind je?’ Betty laat haar stapel voor wat hij is en komt op haar toegelopen. Ze pakt Olivia bij de schouders en zet haar voor de grote spiegel in de hoek.

‘Wat heb je toch?’ vraagt Olivia geïrriteerd.

‘Kijk dan. Je hebt het nog steeds: prachtige azuurblauwe ogen en zwarte lokken die glanzen als satijn.’ Ze laat haar hand door Olivia’s lange haren glijden. ‘Een smalle neus in een langwerpige gezicht. En niet te vergeten: een lijn om u tegen te zeggen. Had ik jouw looks maar. Je lijkt Bella Hadid wel.’ Ze wijst naar de cover van het modemagazine naast de kassa.

‘Bella Hadid? Dat kind is hooguit vijftientig,’ giechelt Olivia. Ze bewondert haar fraaie gelaatstreken in de spiegel. ‘Ach, hou toch op. Ik lijk helemaal niet op haar. In heel mijn leven heb ik amper een paar modeshows gelopen, dat stelde niet veel voor. Het was een leuk tijdverdrijf toen ik jong was. Nu heb ik Hugo en mijn twee prachtige dochters. We hebben een mooi huis in Zoersel en komen niets te kort. Ik ben gelukkig, ik zou het niet anders willen.’

‘Nou, ik zou wel weten wat te doen met zo’n moordlijf als dat van jou.’

‘Komaan, schiet op.’ Olivia draait haar rug naar de spiegel. ‘Die kleren vouwen zich niet vanzelf op. Je zou me helpen met opruimen, daarna kunnen we naar huis.’ Olivia loopt terug naar de puinhoop in de rekken. Betty sloft achter haar aan.

‘Morgen zijn Hugo en ik alweer eenentwintig jaar samen, wat vliegt de tijd.’ Olivia kijkt dromerig voor zich uit.

‘Proficiat! Ik vind het een hele prestatie, hoor. Dat is iets waar ik alleen van kan dromen. Ik houd het nooit lang vol.’

‘Dat klopt, na een paar maanden ben je uitgekeken op je vriendjes, maar je zal de ware ook wel vinden.’

‘Hoe doen jullie het toch? Vertel me je geheim.’ Ze blaast haar bruine pony uit haar ogen.

‘Het is geven en nemen, schatje. De noodzakelijke ingrediënten voor een stabiele relatie. Liefde alleen is niet genoeg.’ Wat ze echt wil zeggen, slikt ze in. Hun liefde had het nooit overleefd zonder Olivia’s vele knievallen en haar vergevingsgezindheid. Het was veel geven en weinig terugkrijgen, vooral in het begin van hun relatie.

‘Hoe gaat het met je dochters? Het zijn zulke schatten.’

‘Met Camille gaat het super, onze kleine meid is net vijf geworden.’ Olivia’s glimlach vervaagt.

Betty kijkt haar vriendin vragend aan. ‘En Merel?’

‘Merel is een ander verhaal.’

‘Hoe bedoel je? Het is al een tijdje geleden dat ik haar heb gezien. Ik herinner me haar vooral als een lieve tiener. Goedlachs en vrolijk.’

‘Dat was ze ook, al is dat al even geleden. Ze is een eigenwijze puber geworden. Je hebt geen idee.’ Olivia zucht, ze schuift een stapel witte shirts met roze flamingo’s aan de kant en begint aan de volgende. ‘Om eerlijk te zijn, maak ik me zorgen om haar.’

‘O?’ Betty’s handen blijven enkele seconden boven een niet gevouwen jeans hangen.

‘Soms herken ik mijn lieve kind niet meer. Ze doet enkel waar ze zin in heeft en houdt met ons geen rekening. Op school presteert ze ondermaats, terwijl ze altijd de primus van de klas is geweest. Het is alsof we op haar geen grip meer hebben. En dan die vrienden waarmee ze omgaat: uitschot is het. Vooral die ...’ Ze schudt met haar schouders alsof ze iets vies wil afwerpen.

‘Ach pubers, ik denk dat we allemaal zo zijn geweest. Misschien maak je je onnodig zorgen.’

‘Het vorige weekend is ze niet thuis komen slapen. Hugo en ik waren in alle staten. Zondagmiddag komt ze doodleuk binnengewandeld en vertelt dat ze behoefte had aan een avondje stappen in Amsterdam. Kan je je dat voorstellen?’

Betty’s wenkbrauwen schieten de hoogte in. ‘Dat meen je niet. Hoe hebben jullie gereageerd?’

‘Huisarrest. Wat ze ’s avonds meteen aan haar laars lapte. Ik weet echt niet hoe ik het moet aanpakken.’

‘Jezus, wat erg voor jullie. Hoe oud is ze ook alweer? Zeventien?’

‘Net achttien geworden.’ Ze kan een snik niet onderdrukken.

Betty loopt naar haar toe en pakt haar handen. ‘Gaat het wel, Olivia? Je beeft helemaal.’

Olivia schudt haar hoofd, er valt een traan op het bovenste shirt. ‘Ik ben bang dat ... ik denk dat ze ...’ Ze is amper te verstaan.

‘Wat zeg je?’ Betty brengt haar gezicht dichterbij dat van haar vriendin.

Olivia schraapt haar keel. ‘De laatste tijd is ze zichzelf niet meer. Ze is sterk vermagerd en ze ziet bleek. Het verschrikkelijkste vind ik die blik van haar. Ik weet niet hoe ik die moet beschrijven. Leeg? Duister? Onverschillig? Als ik in haar ogen kijk, verstijft heel mijn lijf. Dan

zie ik iemand anders, iemand die mijn lieve Merel gevangenhoudt en haar lichaam heeft overgenomen.'

'Jezus, wat akelig, de koude rillingen lopen over mijn rug. Ik weet niet goed wat ik moet zeggen. Ben je al met haar naar de dokter geweest?'

'Ik ben zo bang, Betty. Bang om de grip te verliezen. Ik wil haar niet kwijtraken. Net als ...'

'Stop!' Met een bruuske beweging laat ze Olivia's handen los. 'Zo mag je niet denken. Misschien moet je met iemand praten. Over haar.' Nerveus wriemelt Olivia de handen over elkaar.

'Laat dat,' zegt Betty terwijl ze haar opnieuw vastpakt.

'Ik denk dat ze gebruikt, je weet wel.' Olivia bijt op haar lip.

Met grote ogen kijkt ze Olivia aan. 'Gebruiken? Zoals in verdovende middelen?'

Ze knikt.

'Dat meen je niet.'

3

GABRIËL HEDEN

Vrij zijn; voor Gabriël is het een vreemd gevoel, hij was pas negentien toen hem zijn vrijheid werd ontnomen. Hij spendeerde meer tijd in de gevangenis dan hij ooit daarbuiten had doorgebracht. Sindsdien is het of de tijd is blijven stilstaan. Zijn vrienden en familie gingen verder met hun leven, terwijl dat van hem twintig jaar stagneerde.

Door de stad lopen valt hem zwaarder dan verwacht. Hij kan niet wennen aan de ruimte en de mensen, de drukte grijpt hem bij de keel. Pleinvrees, hij had er al wel over gelezen, nooit had hij gedacht dat het voor zoveel paniek in iemands hoofd kon zorgen. Hij voelt zich als een vogel die zijn hele leven achter de tralies van zijn vertrouwde kooi doorbracht en werd vrijgelaten. De deur naar zijn veilige plek is voorgoed gesloten en hij moet in zijn eentje de weg zoeken in een wereld waarvan hij is vervreemd.

De eerste dagen na zijn vrijlating bracht hij hoofdzakelijk in zijn hotelkamer door, boeken en de televisie brachten rust in zijn hoofd. Langzaam gaat het beter, de geuren en kleuren van de stad beginnen te wennen.

Hij wil niet toegeven aan zijn angstaanvallen, hij is sterker dan dat. Onrust mag hem niet in de weg staan, want de straat opgaan en een baan zoeken is niet slechts prioriteit, het is van levensbelang. Ilse, Gabriëls begeleidster, had hem gewaarschuwd: vast werk vinden zou geen gemakkelijke opgave worden. De maatschappij is vol vooroordelen en geeft een ex-gedetineerde weinig kansen. Interim-banen waarvoor geen diploma is vereist, zijn er blijkbaar genoeg. In de tussentijd zou het een oplossing kunnen zijn voor Gabriël, al mikt hij liever op een stabielere baan. Na een week intensief solliciteren en afgewezen worden, zonk de moed hem in de schoenen. Vandaag ziet het er echter naar uit dat Ilse ongelijk zal krijgen.

Vanochtend was Gabriël vroeg uit de veren en nog voor hij ont-

beet, was hij naar de krantenwinkel gerend. Aan het ontbijtbuffet voelde hij zich alweer niet op zijn gemak en hij verdween dan ook snel naar zijn kamer om de vacatures door te nemen. Zijn eisen zijn helemaal niet hoog, hij is tevreden met om het even welke baan. De vacature van een nieuwe hamburgerketen op de Keyserlei viel hem meteen op. Ze zijn dringend op zoek naar medewerkers, ervaring niet vereist. De zaak is pas geopend en ze willen mensen die direct aan de slag kunnen. Waarschijnlijk zal het loon ook navenant zijn.

Hij is er meteen op afgestapt en zonder aarzelen bood hij zich bij de manager aan. Zomaar, zonder vooraf te bellen. Een nee heb je, een ja kan je krijgen en het bespaart kostbare tijd als hij opnieuw werd afgewezen. Gelukkig wilde de verantwoordelijke tijd voor hem vrijmaken.

De moed zonk Gabriël in de schoenen toen hij het jeugdige team aan het werk zag. Hij verborg zijn onrust achter een vriendelijke glimlach. Blijkbaar had hij toch een goede beurt gemaakt, want de manager was bijzonder enthousiast, ook al had Gabriël geen enkele aanbeveling en bleef hij vaag over zijn eerdere werkervaring. Geen.

Over zijn leeftijd hoeft hij zich geen zorgen te maken. Als hij wordt aangenomen is het in de functie van supervisor. Bij de keten hebben ze iemand nodig die de jonge garde in het gareel kan houden als de baas afwezig is. Wat een schitterende kans. De manager zag in zijn sollicitant een leider, iemand die zijn mannetje kon staan. Misschien hadden andere kandidaten bedankt voor het loon dat werd geboden en had de man geen andere optie. Hoe dan ook, Gabriël beseft dat zo'n kans zich niet vaker zal voordoen. Vandaag nog zou de manager Gabriël bellen over zijn beslissing. Aangezien hij geen telefoon heeft, gaf Gabriël hem het nummer van zijn hotelkamer.

Terwijl hij wacht op een telefoontje, zoekt hij in de krant naar een goedkope verblijfplaats. Het hotel mag dan wel goedkoop zijn, voor hem is het een fortuin. Hij heeft geen wagen, zelfs geen rijbewijs, dus is hij verplicht om in de stad of in een randgemeente te wonen. De prijzen van de appartementen in de buurt rijzen de pan uit, zelfs een eenvoudige kamer kan hij zich nu niet veroorloven. Misnoegd schuift hij de krant opzij, het is duidelijk dat hij daarin niets gaat vinden.

Even later klinkt het schelle geluid van de telefoon.

'Met Gabriël Van Menen.' Zijn hart bonst in zijn keel.

‘Dag Gabriël, je spreekt met Hans van Burger House. Ik heb bijzonder goed nieuws voor je. Samen met de assistent-manager heb ik alle sollicitanten doorgenomen. Jouw kandidatuur stak er met kop en schouders bovenuit. Na ons aangename gesprek vanochtend willen we jou de baan van teamleader aanbieden.’

Echt?

‘Tenzij jij je hebt bedacht, natuurlijk,’ zegt Hans, waarschijnlijk omdat hij niet meteen een antwoord krijgt.

Dat is snel beslist. Ben ik dan toch de enige kandidaat?

‘Integendeel, beter nieuws kan ik niet krijgen. Ik wil zo snel mogelijk starten.’ In gedachten vinkt Gabriël de hoogste prioriteit op zijn lijstje af.

‘Prima,’ antwoordt de manager duidelijk opgelucht. ‘Dan verwacht ik je morgen om tien uur om het contract door te nemen. Lukt dat?’

‘Jazeker. Tien uur is perfect.’

‘Dan zie ik je dan. Welkom in het team.’

‘Dank je wel, ik kijk ernaar uit om aan de slag te gaan. Wanneer kan ik starten?’

‘We bespreken het morgen, maar wat mij betreft zo snel mogelijk.’

‘Super, nogmaals dank.’ Gabriël legt de hoorn op de haak.

Hoewel hij bijzonder opgelucht is omdat de eerste stap van zijn plan zo snel is gelukt, maakt het hem niet dolgelukkig. Door de jarenlange opsluiting lijkt het of zijn gevoelens werden afgevlakt. Alsof hij met oogkleppen door een prachtig bos loopt, waardoor hij de helft van de schoonheid niet opmerkt.

Hij besluit om een eindje te wandelen, tenslotte wil hij weer wennen aan de stad en zijn inwoners. Binnenkort maakt hij immers deel uit van de actieve bevolking. Het dringt langzaamaan tot hem door dat zijn leven vanaf morgen een positieve wending krijgt. Die gedachte zorgt voor een frisse kijk op zijn situatie, het lijkt alsof de mensen in de straat hem plots tolereren. Met opgeheven hoofd kijkt Gabriël hen aan. Voor het eerst in lange tijd loopt hij niet met afhangende schouders door Antwerpen. Hij behoort niet langer tot de paria's van de samenleving.

Ik hoor erbij.

Terwijl hij door straten loopt die hij vaag herkent, - *stond dit gebouw er twintig jaar geleden al of heeft mijn brein er in de loop der jaren een*

andere interpretatie aan gegeven? - komen de herinneringen aan zijn jeugd naar boven. Ze zijn er altijd geweest, zoals een constante, zeurende pijn in je hoofd waar je nooit aan went. Nu hij langs de plaatsen loopt die het toneel vormden voor zijn jonge jaren zijn ze sterker, alsof hij naar een schilderij kijkt waarvan de tinten in de loop der jaren waren vervaagd en nu door de schilder worden bijgekleurd.

Hij denkt aan zijn moeder en hun huurhuis in Deurne. De voorbije jaren heeft hij de gedachten aan haar verdrongen naar een verre plek in zijn onderbewustzijn. Als hij dat niet had gedaan, had hij het nooit uitgehouden in zijn eenzame cel. Het deed te veel pijn om aan haar te denken. Aan haar en aan wat ze hem had aangedaan. Als de herinneringen dan toch de overhand wilden nemen en hem gek probeerden te maken, beeldde hij zich in dat het niet hem was overkomen. Dat het een trieste film was en het niet over hem ging.

Ook de andere demonen uit zijn verleden heeft hij achter een gesloten deur in zijn hoofd moeten terugschrijven. Als gevaarlijke monsters die je met een stok en zweep in hun kooi jaagt. Hoe hard ze ook op de deur bonkten, hij mocht ze er niet uitlaten. Hij leerde om zijn gevoelens zoveel mogelijk uit te schakelen.

Hoe komt het dan dat ik ze nu niet kan afzetten?

Misschien vindt hij afsluiting voor het verleden als hij teruggaat naar de plaatsen die de setting vormden van wat er is gebeurd.

Met moeder.

Met Tom.

Met mij.

En Olivia.

4

GABRIËL 20 jaar geleden

‘Kom je eten?’
‘Ja, ik kom.’ Gabriël stopte met het opruimen van de woonkamer en liep naar de keuken. De rotzooi die zijn moeder maakte terwijl hij op school was, was recht evenredig aan haar gemoedstoestand. Die dag stond haar barometer alweer op zware depressie.

Hij ging aan tafel zitten. In de keuken hing een onaangename geur, het rook er zuur, naar vuiligheid en sigaretten. De kasten en het aanrecht waren smerig. Hij nam zich voor om morgen het hele huis een flinke schoonmaakbeurt te geven.

Ze zette een dampend bord spinaziestamppot met worst voor zijn neus. Het had haar welgeteld vijf minuten gekost om het kant-en-klaarmenu op te warmen. Ze slofte naar het aanrecht en schepte voor zichzelf een miniportie op. Ze ging zitten en blies de rook van haar sigaret over de tafel alvorens de peuk in de asbak plat te drukken.

‘Heb jij geen honger?’ vroeg hij terwijl ze naar haar avondeten staarde alsof het een vieze troep was.

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik voel me niet zo lekker.’

Haar blik stond op oneindig, ze keek hem aan en het was alsof ze dwars door hem heen zag. Haar lange rode haren waren net een klunwen van droge draden die nooit meer kon worden ontward.

‘Wat heb je?’ vroeg Gabriël compleet overbodig. Hij moest het wel vragen, anders beschuldigde ze hem van gebrek aan interesse.

‘Ach, je weet wel. Moe, depressief. Ik denk dat ik weer een inzinking heb.’ Ze snikte luid en deed haar best om een traan uit haar ogen te persen. Omdat dat niet lukte, greep ze naar haar maagstreek. ‘Alles draait voor mijn ogen.’

‘Gaat het?’ Hij legde zijn vork neer. Na jaren van training wist hij nog steeds niet wanneer ze het meende en wanneer ze deed alsof.

‘Ik moet even gaan liggen.’ Ze hield zich krampachtig vast aan de

tafel terwijl ze opstond en waggelde naar de woonkamer. Halverwege bleef ze staan en legde haar hand op haar voorhoofd. 'Ik denk dat ik ga flauwvallen.'

Hij sprong op en liep naar haar toe.

'O, ik dacht al dat je je om mij niet meer wilde bekommeren,' zei ze terwijl hij haar bij de schouders pakte.

'Waarom zeg je dat?'

'Ach, laat me. Laat je moeder maar aan haar lot over.'

'Doe niet zo. Je weet dat ik je niet in de steek laat.'

Ze schuifelde verder en liet zich in de sofa vallen.

'Wil je een glas water? Moet ik iets brengen?' Zijn hand rustte op haar been.

Een pilletje om te kalmeren?

'O,' kreunde ze. 'Wat erg, nu verpest ik je verjaardag. Sorry.'

'Maakt niet uit.'

'Was je van plan om weg te gaan? Met je vrienden?'

Die ik niet heb. Je maakt het voor mij onmogelijk om vrienden te hebben.

'Nee, ik dacht ...'

'Je gaat me nu toch niet alleen laten? Ik voel me echt slecht. Laat je je moeder zomaar achter? Voor je vrienden?'

'Nee, ik blijf hier. Ik was helemaal niet van plan om weg te gaan.'

'Dat is lief van je, jongen. Ach, je hebt later nog tijd genoeg om uit te gaan. Je bent pas achttien.'

Negentien. Vandaag.

'Ik ruim even op in de keuken, ik heb eigenlijk niet zoveel honger,' zei hij.

'Dank je. Er staat voor jou een gebakje in de koelkast. Het is niet veel, je weet dat we het niet breed hebben. Gelukkige verjaardag, jongen.' Weer die geforceerde snik, dan een meelijwekkende glimlach.

'Heb je iets nodig? Kan ik iets brengen?' Hij liep alvast naar de medicijnkast. Hij wist wel wat ze nodig had.

'Ja, breng me een valium, wil je? Dan kan ik wat tot rust komen.'

Hij gaf haar de pil en wachtte tot ze hem doorslikte.

'Volgende week zaterdag wil ik graag een keer naar het jongeren-centrum gaan. Ze organiseren een soundmixshow met aansluitend een feest. Niets bijzonders hoor. Je weet hoe graag ik zing en het lijkt me wel leuk.'

